

Соловейко

Микола Костомаров

Зелений сад, зелений сад,
Зелена могила!
Зелений сад вдяга весна,
Могила забриніла!

Як гарно слухать, коли вніч
Маленький соловейко
В квітках затлямка, засвистить
Так приязно, любенько!

А тут вони ведуть танок!
Хто гласи їх розлічить?
Хто передом із їх іде?
Хто зорі перелічить?

Той на тополі, ті в кущах,
Ті в вербах, ті в калині...
Один біля могили сам
Співає на ялині.

Щебече він: не то співець
Віршами люб'язними
Кохання й радість розділя
З серцями приязними.

Затьохка він - не то біди
Оплакує людськії;
Жаль ллється в серце, як в квітки
Крапельки дощовії.

От застогнав, і от замовк...
Терликнув - вп'ять залився...
Не то співець в останній раз
Із миром розпростився!

І в небо думкою влетів,
Між зорями співає,

А странный спів його людей
Уже не порушає.

Співає пташка, і ніхто
Не взяв її в примітку!
Співа співець - ніхто йому
З душі не кине квітку!

Одно серденько між всіма
Глас птащин розпізнало;
Одно серденько пісня та
Співцева розрушала.

І цілий день смутна, тиха
Самотня могила,
А вранці зомнята трава,
Де дівчина сиділа.